

drade en el qual es considera el cas d'un bisbe portuguès que va ser sacrificat en un ritual canibalesc pels indis brasilers l'any 1554, reavaluï el concepte no europeu de canibalisme i proposi devorar els centres colonitzadors per tal de trencar amb els presupòsits que van imposar a les colònies.

Els escrits que componen el llibre s'interaccionen entre ells. Totes les persones que contribueixen en aquest volum treballen des de posicions postcolonialistes i postmodernistes; creuen que metròpolis i colònia, colonitzador i colonitzada, aquí i allà, són binaris que no es resolen en una integració harmònica i silenciadora sinó que s'han d'acceptar en conflicte. Hi ha nou articles, dels quals només tres parlen de casos on l'anglès no hi participa lingüísticament: el d'André Lefevre, d'Else Vieira i de Rosemary Arrojo. Els textos se centren majoritàriament en exemples de la cultura índia: el de G.J.V. Prasad, de Vinay Dharwadker, de Vanamala Vismanatha i Sherry Simon, i de Ganesh Devy. Però les conseqüències lingüístiques de la colonització no solament s'han experimentat en excolònies britàniques sinó que hi ha molts d'altres territoris en el món que ho han patit i pateixen. Si es volia donar una visió plural de la teoria i la pràctica de

la traducció postcolonial, potser hauria calgut introduir-hi més exemples d'altres situacions lingüístiques; casos com els dels colonitzadors espanyols a llatinoamèrica o a les Filipines que Bassnett i Trivedi comenten en la introducció però no es desenvolupen al llarg del llibre.

Tot i l'excel·lent qualitat dels articles i la predisposició dels compiladors per demostrar que la teoria i la pràctica de la traducció postcolonial no és un seti d'ordre i harmonia sinó una forma viva en mutació constant, la introducció de *Post-colonial Translation: Theory and Practice* no té una bona arrencada, s'esfilagar-se, hi manca un arrodoniment final que fins i tot es materialitza evidenciant tipogràficament i discursiva la descoordinació entre el compilador i la compiladora. Per contra, a mesura que el públic lector s'endinsa en els articles hi ha una revifalla important. S'experimenta tot el vigor de les formacions culturals híbrides, les que no tenen el monopoli de la puresa i aplegen tota classe de cites i filtratges.

Pilar Godayol

Universitat de Vic

Facultat de Ciències Humanes,

Traducció i Documentació

ESSELINK, Bert

A Practical Guide to Software Localization

Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins, 1998, 309 p.

La indústria de la localització de software, l'activitat principal de la qual consisteix a adaptar productes de software per al seu ús en mercats diferents de l'original, és avui en dia el sector de més gran volum i creixement dels relacionats amb la traducció. A finals dels anys noranta, la indústria de la localització mobilitza recursos materials i humans de dimensions fins ara desconegudes, i se serveix de tècniques i metodologies innovadores que han incrementat fins a nivells insospitats la velocitat de producció i l'eficàcia del treball en equip.

Malgrat això, la bibliografia existent entorn al fenomen de la localització de software és encara relativament escassa i, en la seva major part, parteix de premisses tècniques i no presta gaire atenció als aspectes directament relacionats amb la traducció. Dit d'una altra manera, només s'ha cultivat, amb poques excepcions, la vessant estrictament informàtica de l'assumpte.

És per això que tota obra sobre localització que parteixi de premisses més àmplies mereix una atenció especial. El cas de la *Practical Guide* que comentem aquí és fins

ara el millor exemple d'aquest enfocament obert. Bert Esselink, expert en localització de software i actualment gestor de projectes en una de les empreses de localització i traducció més importants del món, ens ha subministrat un manual adreçat tant als professionals del sector en el sentit més ampli com als estudiants de traducció interessats per la localització o qualsevol persona que vulgui adquirir les destreses bàsiques de la professió.

La principal virtut del manual d'Esselink és potser el seu enfocament didàctic. L'obra d'Esselink presenta una visió sistematitzada del conjunt del fenomen, i alhora es pot utilitzar com a manual pràctic d'utilitat immediata. Conté una quantitat extraordinària de recomanacions útils, que abasten des de mètodes de racionalització del treball fins al maneig de les eines informàtiques més importants en localització.

En el primer capítol, Esselink presenta una breu panoràmica del fenomen de la localització. Els capítols 2, 3 i 4 se centren en la metodologia de traducció de software, fitxers d'ajuda en pantalla i documentació de software; aquesta secció, probablement la més interessant per a traductors i estudiants o estudiosos de la traducció, assenyalava els problemes tècnics més importants d'aquestes activitats en les dues plataformes més esteses (Windows i Macintosh) i descriu l'ús de les principals eines, com ara editors de recursos, compiladors d'ajuda, editors d'HTML, programes d'autoedició i altres.

El capítol 5 està dedicat a l'ús dels programes de memòries de traducció més coneguts, com ara Trados Translator's Workbench, IBM Translation Manager, Atril Déjà Vu, Star Transit i altres. Aquí la informació es troba

molt concentrada, però no per això deixa de ser útil al lector desconexor dels rudiments de maneig d'aquestes eines.

El capítol dedicat a l'enginyeria de localització, el més extens del llibre, és també un dels més valuosos, ja que posa a l'abast del públic en general uns coneixements tècnics i metodològics d'una utilitat estratègica en qualsevol projecte de localització, adquirits en bona part gràcies a l'experiència professional.

El capítol 7 fa una ullada als aspectes centrals de la gestió de projectes de localització i ofereix una descripció interessant del conjunt de tasques que permet crear software localitzat. La gestió de projectes, com a element vertebrador de tot el procés, és d'una importància extraordinària, però en bona part del món professional no es troba prou desenvolupada. Per això la informació continguda en aquesta secció pot ser de gran utilitat per a totes aquelles persones que vulguin tractar el fenomen des de perspectives d'empresa.

L'apèndix dedicat a la gestió terminològica conté també una bona quantitat de recomanacions útils per a aquesta activitat, tot i que, al meu parer, l'espai que li dedica l'autor és insuficient. Un segon apèndix recull un seguit de fonts d'informació útils sobre localització.

En resum: aquesta *Practical Guide* no només és un llibre únic en el seu gènere fins avui, sinó una obra imprescindible per als futurs professionals, que, entre altres coses, pot fer un bon paper com a manual de suport en qualsevol programa docent de localització.

Joan Parra

Universitat Autònoma de Barcelona
Facultat de Traducció i d'Interpretació

HURTADO ALBIR, Amparo (dir.)

Enseñar a traducir. Metodología en la formación de traductores e intérpretes
Madrid: Edelsa, 1999, 256 p.

La reflexión y la investigación sobre la manera óptima de transmitir el saber de una generación a otra adquiere especial rele-

vancia en aquellos campos científicos (entre los que se encuentra sin duda la traducción) en los que la realización de una tarea espe-